ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Κίμων Ρηγόπουλος

Όταν το σοσιαλιστικό αίτημα μιας ασθμαίνουσας κοινωνίας υποχωρεί, ο ρεφορμισμός μετατρέπεται από πολιτική άποψη σε προσοδοφόρο επάγγελμα και ο καιροσκόπος χαίρεται τα αγαθά της πολιτικής του χαμέρπειας. Πρόσφορος σκηνικός χώρος γίνεται η επεξεργασμένη κατά το δοκούν «πολιτική ορθότης».

Ψυχή ρηχή, τσέπη βαθιά. Ο άνθρωπος που πριν πεινάσει, μαγειρεύει. Βαρετός σαν κάτι μακρινούς θείους που στις οικογενειακές εθιμοτυπικές συγκεντρώσεις υποχρεώνει τα ανήψια του σε ανεξάντλητα χασμουρητά. Ο υψηλός προσκεκλημένος των τηλεοπτικών πάνελ και «ντιμπέι», που θα έλεγε και ο Νικόλας ο Αλέφαντος. Σε αυτά, βέβαια, δεν έχει τίποτα να προσθέσει ή να αφαιρέσει πέρα από τους όρκους πίστης σε μια κανονικότητα που τον σιτίζει ισοβίως. Αν στο θέατρο σκιών ο Αλέφαντος διεκδικεί τον ρόλο του Καραγκιόζη, αυτός είναι δικαιωματικά ο Χατζηαβάτης. Είναι η προσωποποίηση της σοβαροφάνειας όταν αυτή υποδύεται τη σοβαρότητα για να την καταργήσει. Αυτός ο τύπος ξέρει να επενδύει σοφά τα κεφάλαιά του, όταν η δυστυχία των άλλων εγγυάται την υψηλή απόδοση της επένδυσής του. Και αν κάποιος άλλος έτυχε να εκτραπεί από τα κοινωνικά εσκαμμένα «για τη φουκαριάρα τη μάνα του», αυτός το κάνει για τα καημένα τα παιδιά του και τα δύσμοιρα εγγόνια του.

Ο πρόσφορος σκηνικός χώρος γι’ αυτό το είδος των ανθρώπων είναι η επεξεργασμένη κατά το δοκούν «πολιτική ορθότης». Ορθότητα-λάστιχο που συστέλλεται και διαστέλλεται σύμφωνα με τα τακτικά οφέλη των χειριστών της. Το «μπλα μπλα μπλα δημοκρατία, μπλα μπλα μπλα με εκλέξανε», αποτελεί το πλαστό διαβατήριο για όλες τις βρομοδουλειές. Η καταδίκη της βίας απ’ όπου κι αν προέρχεται, είναι η περίφρακτη με ηλεκτροφόρα καλώδια περιουσία του Παπαδημούλη και των Παπαδημούληδων.

Όταν το σοσιαλιστικό αίτημα μιας ασθμαίνουσας κοινωνίας υποχωρεί, ο ρεφορμισμός

μετατρέπεται από πολιτική άποψη σε προσοδοφόρο επάγγελμα και ο καιροσκόπος χαίρεται τα αγαθά της πολιτικής του χαμέρπειας. Από την Αθήνα στις Βρυξέλλες και τούμπαλιν, όχι γιατί «το ψωμί της ξενιτειάς είναι πικρό», αλλά γιατί το παντεσπάνι είναι πάντοτε εθιστικό. Το Αθήνα-Βρυξέλλες δεν είναι «η οδύσσεια ενός ξεριζωμένου», αλλά το ανέμελο δρομολόγιο μιας χρυσοφόρας αρπαχτής. Αλήθεια, στα πόσα διαμερίσματα καίγεσαι; Στα πόσα μηδενικά του λογαριασμού σου ησυχάζει η βουλιμία σου; Τα δωρεάν μαθήματα real estate, πού παραδίδονται; Είναι λαϊκισμός να ντρέπεσαι για τον Παπαδημούλη ενώ εκείνος έχει καταστεί ολότελα ανίκανος να ντραπεί;

Όμως για να μην αδικούμε τον ευρωβουλευτή, συλλέκτη μισθωμάτων από ΜΚΟ που φροντίζουν για τη στέγαση προσφύγων, ας μην ξεχάσουμε και τη δήλωσή του πως τα έσοδα που προκύπτουν από την ενοικίαση των ακινήτων του «εφεξής θα δίνονται σε δράσεις κοινωνικής αλληλεγγύης». Εδώ πια παραιτείται και η υποκρισία, υποκλινόμενη στον υποκριτή! Δεν επαρκεί η έννοια για να στεγάσει τον αυτουργό και παραδέχεται ιπποτικά την ανεπάρκειά της.

Το αφόρητα αποκρουστικό στην περίπτωση του Παπαδημούλη και των ομοίων του, είναι ότι επιστρατεύουν όλα εκείνα τα «ουδέτερα» επιχειρήματα που μεταφράζουν το νομιμοφανές σε νόμιμο, το νόμιμο σε ηθικό και… όπερ έδει δείξαι. Έχοντας κάνει ανέξοδα στην πρώτη νιότη τους την αποδοχή της αριστερής κληρονομιάς, τώρα γεύονται μέχρι σκασμού τις ευεργετικές συνέπειές της ασελγώντας πάνω στις γραμμένες με αίμα παρακαταθήκες της αριστεράς. Θα μπορούσε, άραγε, ένας Μακρονησιώτης να φανταστεί ότι μετά από κάποιες δεκαετίες κάποιος Παπαδημούλης θα πουλούσε τη θυσία του για να εξασφαλίσει πρώτο τραπέζι πίστα στο αστικό σκυλάδικο; Θα μπορούσε ποτέ να διανοηθεί ότι ένας κυριούλης «ναι σε όλα» θα σφετεριζόταν την άυλη περιουσία των απροσκύνητων για να την ρευστοποιήσει υπέρ της πάρτης του;

Οφείλουμε να κονιορτοποιήσουμε κάθε αριστεροφανές άλλοθι από το συνεταιράκι του δικομματισμού

Η ατσαλάκωτη και σιδερωμένη –στην πένα στο καντίνι– πρώην αριστερά αποτελεί αυτή τη στιγμή τον μεγάλο και «αγενή» χορηγό της καθεστωτικής ρητορικής. Είναι το ύστατο επιχείρημά της. Εμείς οφείλουμε να κονιορτοποιήσουμε κάθε αριστεροφανές άλλοθι από το συνεταιράκι του δικομματισμού. Οι διαχωριστικές γραμμές με την «πρώην» πρέπει να είναι σαφείς και οριστικές. Η έξωσή της πρέπει να είναι οριστική και αμετάκλητη. Και η

θυροκόλληση αυτής της έξωσης δεν θα γίνει από κάποιον δικαστικό επιμελητή, αλλά από το λαϊκό κίνημα που εξασκεί την πολιτική μνήμη του μέσα στους αγώνες του.

Όσο για την παροιμία: «Καιρός φέρνει τα λάχανα, καιρός τα παραπούλια», ας μη διαβαστεί με έναν παθητικό και αναβλητικό «αντικειμενισμό». Από τώρα χρεωνόμαστε τη συγκομιδή του σταριού απαλλαγμένου από την ήρα και δεν την μεταθέτουμε σε έναν ευνοϊκό αόριστο μέλλοντα.

Πηγή: **Το ανανεωμένο σάιτ του ΠΡΙΝ**